

høj Løn, naar Varepriserne stiger og stiger. Det afgørende er ikke, hvor stor en Løn man faar, men det afgørende er, hvilken Varemengde man kan faa for Lønnen paa det givne Tidspunkt, og derfor skulde jeg tro, at vi ogsaa indenfor Tjenestemændenes Kreds maa være paa det rene med, at det vilde være i høj Grad til Gavn for os, om vi i hele vort økonomiske Liv, i vort Erhvervsliv og i den offentlige Husholdning kunde komme ned paa et mere holdbart Niveau. Og vi har jo i Virkeligheden set adskillige Varselsskud om, at Tilstanden er ganske uholdbar i Øjeblikket. Jeg skal pege paa det Forslag, jeg nylig omtalte, som Socialdemokraterne har fremsat i dette høje Ting. Der er store Dele af vort Erhvervsliv, der overhovedet ingen Indtægter har i Øjeblikket, og hvis vi ikke gaar til en klækkelig Nedgang i de offentlige Udgifter, er det maaske tvivlsomt, om vi kan naa til en lønnende Produktion ogsaa i den kommende Tid. Endvidere ser vi nu rundt om i Landet Ligningsresultaterne. Vi ser, at uagtet der dog har været nogen Nedgang i Kommunernes Udgifter, er Skatteprocenten stigende, fordi Indtægten svigter. Jeg spørger: Hvem kommer det til at gaa ud over? Det kommer jo ikke mindst til at gaa ud over de Folk med de faste Indtægter, hvis Indtægten svigter indenfor de frie Erhverv, thi saa ved man, hvor man har de bestemte Indtægter, som man kan beskatte lige til den sidste Øre. Nej, Forholdet turde dog være det, at vi alle sammen, ogsaa Tjenestemændene, gør klogt i at stille os det Spørgsmaal: Hvor skal Pengene komme fra til Lønninger og til de sociale Udgifter? Kan vi ikke faa hele Erhvervslivet og vort økonomiske Liv ind paa et andet Plan end det nuværende, kan vi ikke naa til, at der indenfor vore frie Erhverv kan genvindes en lønnende Produktion, ja, saa er det klart, at saa standser Kilderne, og saa vil vi efterhaanden hverken kunne faa Penge til det ene eller det andet Formaal. Jeg er klar over, at den Nedskæring, der her er Tale om, kan gøre ondt baade det ene og det andet Sted ogsaa for Tjenestemændene, selv om jeg tror, at det mere vil blive en Overgang og forhaabentlig en kort Overgang, men jeg vil gerne slutte med at sige, at det er min bestemte Overbevisning, at vi vil være bedst tjent med at tage den Nedgang, der nu er Tale om, overalt. Det er min absolutte Overbevisning, at jo længere vi udskyder at følge den Politik, som Regeringen er inde paa: At Parikronen skal respekteres

i den offentlige Husholdning, jo længere vi tøver med at bringe de offentlige Udgifter i Samklang med Parikronen, des dyrere vil det blive.

Jeg skal da anbefale det foreliggende Lovforslag til en velvillig Behandling i dette høje Ting, idet jeg udtaler, at vi for vort Vedkommende anser det for nødvendigt at naa til den Besparelse, der her er Tale om, medens vi i øvrigt er villige til at forhandle om alle Enkeltheder gennem den kommende Udvalgsbehandling.

Valdemar Olsen: Det foreliggende Lovforslag gaar jo ud paa en skematisk Nedskæring af Statstjenestemændenes Lovvilkår, blot med den Hensigt at indføre Bsparelser af saa og saa mange Millioner Kroner til Brug paa anden Maade uden Hensyn til Ret og Billighed, hvad Tjenestemændene dog burde kunne gøre Regning paa i Statens Tjeneste. En saadan systematisk Nedskæring af Tjenestemændenes Lønninger kan det Parti, som jeg tilhører, ikke gaa med til. At Tjenestemandslønningsloven af 1919 kan trænge til en Revision paa mange Punkter, efter at den nu har virket i 7—8 Aar, og efter at vi er kommet ind i mere rolige Forhold end dem, der var til Stede, da Loven blev til, vil vel ingen benægte, men den Maade, den høje Regering har valgt at udarbejde det nye Lovforslag paa ved efter ensidige Synspunkter at skære ned i Flæng og Spræng uden Forhandling med de interesserede Parter og uden at tage Hensyn til andres Mening om, hvilke Principper der bør lægges til Grund for Revisionen, maa selvsagt vi andre protestere imod. Den høje Regering burde efter vor Mening have accepteret den Overenskomst, som faktisk blev sluttet mellem Statstjenestemændene og Lovgivningsmagten i 1925, hvorefter den nugældende Lønningslov skulde forblive uændret til 1. April 1928, og benyttet Tiden indtil da til at forberede og gennemføre en ny Lov, som var udarbejdet af en sagkyndig Kommission, hvori ogsaa sad Repræsentanter for Regering og Rigsdag, og hvis Principper var gennemdrøftet af Repræsentanter for alle interesserede Parter. I Stedet herfor kommer den høje Regering med et Forslag, der paa diktorisk Vis, maa jeg sige, fastslaar helt nye Lønningsregler for Statens Tjenestemænd, uden at disses Repræsentanter har haft Lejlighed til at udøve den Indflydelse paa disse nye Reglers Affattelse, som dog tilkommer dem efter den nugældende Lov,